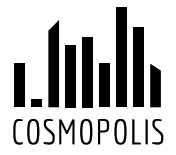

Anna Jacobsová

Údolí snů

Najde štěstí
v novém domově?

COSMOPOLIS

Anna Jacobsová

Údolí
snů

Přeložila Klára Kolinská

Copyright © Anna Jacobs 2021

The right of Anna Jacobs to be identified as the Author of the Work
has been asserted by her in accordance with the Copyright,

Designs and Patents Act 1988.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Klára Kolinská, 2023

Cover illustration © Michael Michajlov, 2023

ISBN 978-80-271-3819-7

~ Prolog ~

1933

James Beaton ohromeně zíral na právníka své kmotry. Právě se dozvěděl, že Sarah Jane Chapmanová ho ustanovila výhradním správcem své pozůstalosti.

K jeho překvapení právník dodal: „Podle všeho jste její jediný příbuzný, kterému důvěřovala natolik, aby byla přesvědčená, že její poslední přání vyplníte, pane.“

„A byla – no, jak to říci – zcela duševně příčetná?“

„Sice to byla stará dáma, ale ujišťuji vás, že její mozek byl do poslední chvíle naprosto v pořádku. Žádá vás, abyste si přečetl její deníky, abyste lépe porozuměl důvodům, proč si zvolila tyto příbuzné coby své dědice a proč byly jednotlivé položky její poslední vůle určeny právě takto. Stručně řečeno, jejím záměrem bylo přimět ty, kdo po ní dědí, najít odvahu změnit svůj život.“

„Aha, dobře.“ James pár okamžiků seděl mlčky a přemýšlel a pak pokrčil rameny. Neměl žádný naléhavý důvod vrátit se hned do Londýna. Vlastně se v poslední době dost nudil. „V tom případě tu zůstanu, jak mě požádala, a pokusím se najít nejlepší způsob, jak její přání splnit.“

„Můžete bydlet v jejím domě – nechal jsem ho pro vás připravit. Její hospodyně a služebná jsou vděčné, že tam mohou ještě nějaký čas zůstat.“

James nakonec strávil v Rivenshaw delší dobu, než původně předpokládal – zdržel se několik týdnů. Rivenshaw bylo příjemné městečko a on ještě nikdy předtím neměl příležitost navštívit lancashirská vřesoviště.

Během té doby v domě své kmotry pečlivě prohledal každou skříňku a každou zásuvku. Coby celoživotního samotářského starého

mládence ho nečekaně fascinovala možnost probírat se důvěrnými soukromými detaily života jiného člověka.

Našel kmotřiny deníky a všechny je přečetl. Sarah Jane dokázala používat slova velmi výmluvně. Dědalo jí starosti, že ačkoli na jihu země a v Midlands se situace ohledně nezaměstnanosti v posledních letech znatelně zlepšila, v hrabství Lancashire lidé pořád ještě prožívali těžké časy. A netýkalo se to jenom těch nejchudších, kteří měli co dělat, aby nestrádali hladu, ale bída postihovala i ty, kteří se za normálních okolností dokázali celkem slušně uživit.

James se jal prozkoumávat ty oblasti údolí, jehož obyvatelé podle názoru jeho kmotry potřebovali pomoc a podporu. Velkou část obce Backshaw Moss představovala v podstatě chudinská osada, jen její část blíže větší vesnice Birch End na tom byla znatelně lépe, a tak se James rozhodl, že do úkolu, jímž ho Sarah pověřila, se pustí právě tam a spojí tak splnění jejího posledního přání s vlastní touhou přispět svým skromným dílem k tomu, aby se svět alespoň trochu změnil k lepšímu.

Vlak s rachotem ujížděl zpátky k Londýnu a James se nemohl ubránit úvahám o své vlastní situaci. V poslední době na tom nebyl zdravotně dobře, takže už nemohl cestovat, a vyřizování Sařiny pozůstalosti ho přimělo k rozhodnutí podívat se znovu na svou vlastní poslední vůli.

Od té chvíle své příbuzné pravidelně překvapoval tím, že se účastnil většiny rodinných setkání, během nichž ke své značné rozmrzelosti zjistil, že jeden z jeho synovců, o němž si kdysi myslel, že je to slušný chlapík, který si zaslouží být dědicem části Sařina majetku, má k této představě více než daleko.

V důsledku toho Thomas Beaton neměl z rodinného majetku zdědit nic a první dědičkou Sařina i jeho vlastní odkazu byla ustanovena jeho praneteř Arabella Porterová, kterou všichni nazývali zkráceně Bella. Jak se stalo, že si až dosud nevšiml, jak nuzný život musela ta nebožačka už od světové války vést, a to jen kvůli jeho synovci, na němž byla zcela závislá?

James důvěřoval svému právníkovi natolik, že mu neváhal říci pravdu. „Musíme zabránit tomu, aby můj synovec Thomas mou závěť zpochybnil. Není to dobrý člověk.“

Nepatrný úsměv, který Albert Neven nedokázal úplně skrýt, naznačoval, že tento zkušený právník si je této skutečnosti vědom. „Kdo bude vaším dědicem, je zcela na vašem rozhodnutí, pane Beatone. Váš synovec nemůže vůči vám vznášet žádné oprávněné nároky.“

Večer toho dne, kdy svou závěť podepsal, seděl James doma, upíjel koňak a přál si, aby mohl vidět, jak se jeho dědicové budou tvářit, až se o jejím obsahu dozvědí.

Vymínil si, aby na prvním místě byla uvedena Bella, protože ji znal osobně. Doufal, že neustoupí Thomasovu zastrašování. Byl si téměř jistý, že jeho synovec se pokusí ji o dědictví připravit, ale věřil, že Albertu Nevenovi se podaří mu v tom zabránit.

Zvedl sklenku a v duchu jí připil na zdraví a na štěstí. Jenom čas ukáže, jestli jeho odkazy dosáhnou svého cíle. Přinejmenším dával Belle a ostatním příležitost žít lepší život a to pomyslení mu přinášelo nemalé uspokojení.

Avšak nakonec bude na nich, jak se svým dědictvím naloží.

Londýn: 1935

Právnický přestal šustit papíry položenými před sebou na stole a významně si odkašlal. Malá skupinka členů rodiny sedící v přijímacím pokoji zmlkla a plna očekávání se na něj podívala. Albert Neven, který sepsal poslední vůli a závěť zesnulého Jamese Beatona, se pozorně díval z jednoho na druhého, zamračil se a nakonec upřel pevný pohled na svého hostitele.

„Pane Beatone, výslovně jsem vás žádal, aby tu dnes byla přítomna slečna Arabella Jane Porterová, protože je rovněž dědičkou vašeho strýce.“

Všichni v místnosti se otočili k Thomasi Beatonovi, který byl nyní hlavou rodiny.

„Já ji zastupuji.“

„A ona vás o to požádala?“

Zatímco si Thomas Beaton rozpačitě odkašlával ve snaze najít příhodné vysvětlení, jeho starší syn sebral odvahu a nahlas odpověděl za něj: „Ne, nepožádala. Když jsem s ní nedávno mluvil, dokonce ani nevěděla, že by měla něco zdědit.“

Jeho otec si ho změřil zuřivým pohledem a přezíravým tónem prohlásil: „Nebylo potřeba s ní o tom diskutovat. Vzhledem k tomu, že je na mně zcela závislá, je naprosto v pořádku, že se o její dědictví postarám, ať už je to cokoli. Ženy beztak obchodu nerozumějí.“

Nejméně dvě z přítomných žen se na něj podívaly s výrazy plnými pobouření. Právnický mu ovšem nevěnoval sebemenší pozornost a kývl hlavou směrem ke Stephenovi Beatonovi. „Děkuji za objasnění této věci, pane. Jistě chápete, že jsem právně vázán povinností vykonat poslední vůli vašeho zesnulého strýce.“

Bella stála za malými postranními dveřmi do přijímacího pokoje, kterými většinou přicházelo a odcházelo služebnictvo. Během let postupně pochopila, že jde o nadmíru užitečné místo, z něhož se může dozvídat spoustu důležitých věcí, kdykoli je vykázána z rodinných shromáždění. Toto zjištění jí už mnohokrát pomohlo vyvarovat se nepříjemných problémů.

Naneštěstí už od smrti svých rodičů pár let poté, co skončila světová válka, byla zcela závislá na svém bratranci Thomasovi, a ani dnes, v jejich šestatřiceti letech, se na tom nic nezměnilo.

Nepatrná škvíra v pootevřených dveřích jí poskytovala jen omezený pohled do místnosti, ale zřetelně slyšela každé právníkovo slovo a cítila v sobě narůstající hněv.

Jak to, že jí nikdo o dědictví neřekl? A kolik toho vlastně zdědila? Mohlo by to stačit na to, aby konečně začala žít nezávislý život? Ne, nezávislost bylo víc, než se odvažovala doufat. Nejenže neměla sama ani groš, ale postrádala i jakékoli dovednosti, které by jí zajistily živobytí.

Thomas ji celé roky úmyslně udržoval v totální podřízenosti – dokonce jí ani nedovolil zapsat se do kurzu pro písáčky a tvrdil, že něco takového je „pro dámu nevhodné“. Bella však dobře věděla, že pravým důvodem je něco jiného: Thomasovi se hodilo mít v domě další pár pracovitých rukou, aniž by musel vyplácet jakoukoli mzdu.

Ovšem i kdyby si bývala našla práci, ženy stejně vždycky vydělávaly daleko méně než muži. Dámy, s nimiž se setkávala v kostele, pracovaly jako úřednice nebo písáčky a dostávaly plat pouhých pětadvacet nebo třicet šilinků týdně. To nestačilo ani na velmi skromný život. Jedna z nich vloni v zimě dokonce hladověla – celý měsíc vynechávala obědy, aby si mohla koupit nový zimní kabát.

Díky tomu, že žila s Thomasem pod jednou střechou, měla Bella alespoň co jíst a v zimě byla v teple. Ale nejlepší na tom bylo, že měla možnost pomáhat s výchovou jeho dětí, o což on sám celý život projevoval jen pramalý zájem.

Jako v odpověď na své modlitby uslyšela, jak pan Neven říká: „Váš

strýc výslovně žádal, aby slečna Porterová byla osobně přítomna čtení závěti a vyslechla podrobnosti ohledně svého dědictví. Tudíž bez ní nemohu ve čtení závěti pana Beatona pokračovat.“

„A proč to James žádal?“

„Jeho důvody vám nemohu sdělovat. Pouze se řídím jeho instrukcemi. Pokud tady dnes slečna Porterová nemůže být přítomna, budu se muset vrátit a přečíst jeho závět jindy, až bude doma.“

„Myslím, že jsem ji před chvilkou slyšela, jak přišla,“ vyhrkla Thomasova manželka Muriel spěšně. „Mám pro ni dojít?“

Thomas si podrážděně vzdychl. „Když to musí být. Ale varuj ji, aby nezkoušela jednání přerušovat.“

Bella ani nemusela vidět jeho obličej, aby jí bylo jasné, že propaluje právníka zuřivým pohledem.

Zahlédla však tvář drahého Stephen, který si otce zachmuřené měřil z druhého konce místnosti. Od té doby, co si Stephen našel práci, oženil se s dívkou, která měla nějaké vlastní peníze, a odstěhoval se z domova, se s otcem často střetávali v prudkých hádkách.

Bella si uvědomila, že Muriel vstává, aby ji přivedla k ostatním, a tak chvatně zamířila do malého pokojíku v zadní části domu, kde trávila většinu svých dní. Jen taktak stačila doběhnout dovnitř a stoupnout si k oknu, než manželka jejího bratrance vešla za ní.

„Už zase zahálíš, Bello. Nezapomínej, že to roztrhané oblečení se samo nezašije.“

Bella se ani nepokusila hájit, jen mlčky vyčkávala.

„Je vyžadována tvoje přítomnost v přijímacím pokoji při čtení poslední vůle. James ti podle všeho odkázal nějaké drobné dědictví. Nemusíš nic říkat, jen vyjádři svou vděčnost. Můj manžel se o to postará za tebe – jde přece o peníze naší rodiny!“ Muriel domluvila a obrátila se k odchodu, aniž čekala na odpověď.

Bella ji následovala do přijímacího pokoje a posadila se na místo, které jí Thomas pokývnutím ukázal – na tvrdou židli za všemi ostatními. Právník ji jako jediný z přítomných pozdravil pokývnutím.

Pan Neven začal číst závěť a vyjmenovávat jednotlivé odkazy. Pro Bellina bratrance Thomase tam nebylo nic kromě přání dlouhého a šťastného života.

Thomas nechápavě zíral na právníka. „Nemůžu uvěřit, že by mě James ze své závěti vynesl. To musí být nějaký omyl.“

Albert Neven se zhluboka nadechl. „Mohu vás ujistit, že naše záznaky jsou naprosto v pořádku, pane.“

„Nejspíš spoustu peněz rozházel, když se v mládí potloukal po celé Evropě. Peníze a nerozváženost, to nejde dohromady.“

Právník jeho poznámku přešel bez komentáře a ledově klidným hlasem pokračoval: „Dále, kromě drobných pozorností pro služebnictvo bude zbytek jeho majetku rozdělen mezi tři členy rodiny. Mám instrukce dva z dědiců nejmenovat – a tím třetím je slečna Arabella Jane Porterová.“

„Ale to je určitě –“

Pan Neven Thomase bez váhání přerušil: „Prosím, nechte mě domluvit, pane Beatone. Slečno Porterová, můj klient vám odkázal domek v malé vesnici jménem Backshaw Moss, což je v Lancashiru.“

Než se Bella stačila zeptat, o jaký domek se přesně jedná, Thomas právníka přerušil a hlasitě a pomalu se ohradil: „Tomu nerozumím, pane Nevene. Jak by mohl vlastnit nějakou nemovitost v Lancashiru?“

„Jak jsem vyrozuměl, ten domek mu odkázala jeho kmotra. Pan Beaton usoudil, že by tím mohl slečně Porterové zajistit nějakou menší apanáž. Trápilo ho, když viděl, že musí chodit v tak obnošeném a chatrném oblečení. Podle jeho názoru to poškozují pověst rodiny.“

James dal svému právníkovi pokyn, aby přesně toto řekl, pokud by Thomas protestoval. Než svou závěť podepsal, snažil se ve svých slovních instrukcích postihnout každou možnou eventualitu, protože si byl jistý, že jeho chamtivý synovec se s tím, že Bella po jeho strýci zdědí nějaké peníze, jen tak nesmíří, zvláště když byla jen vzdálená sestřenice.

„Musím trvat na tom, abyste nám prozradil jména těch ostatních dvou dědiců. Teď je mou povinností se postarat, aby byla Jamesova přání splněna.“

„Ne, pane, tuto povinnost mám já a můžete si být jist, že ji svědomitě vykonám.“

Bella byla samozřejmě vděčná, ať už jí James odkázal cokoli, ale když slyšela slova „menší apanáž“, srdce se jí sevřelo. Na nezávislý život to tedy stačit nebude. A právníkova poznámka o obnošeném a chatrném oblečení bratrance jistě rozzuří a ten jí nepochybně s chutí vyčte, že svému vzhledu nevěnuje víc péče. Jako by si mohla vybírat, jak chodit oblečená. Většina jejího šatstva byly svršky odložené ostatními členy rodiny.

„Jakou přesně má ta nemovitost hodnotu, když ji prodám?“ vyzvídal Thomas.

„To nezáleží na vás,“ odtušil právník a podíval se na Bellu. „Nejsem si jistý, jaká je přesně hodnota té nemovitosti, slečno Porterová, ale je rozdělena na tři samostatné byty, jejichž pronájem představuje celkový příjem ve výši přibližně dvou set liber ročně. Váš bratranec ji popisoval jako domek, a nikoli dům, proto předpokládám, že není příliš velká. A abych nezapomněl, vaše dědictví rovněž zahrnuje několik drobností, které patřily kmotře pana Jamese Beatona. Nejde o nic mimořádně cenného, ale pan Beaton se domníval, že byste možná ráda měla nějaké šperky, jež byste mohla nosit. Když vás viděl v kostele, všiml si, že na rozdíl od ostatních dam žádné nemáte.“

Belle se stáhlo hrdlo a cítila, jak jí pomalu zase začíná svítat naděje. Mohla by bydlet v jednom z těch bytů. Kdyby nemusela platit nájem a žila skromně, na živobytí by jí dvě třetiny z dvou set liber bohatě stačily. A ty drobnosti možná také mají nějakou cenu. Mít v bance třeba jen docela malou částku peněz by pro ni znamenalo hotový přepych.

Postupně se jí před očima začínala rýsovat představa, že by odsud možná mohla odejít – ano, a nebyla to nijak nereálná představa. Šlo jen o to, zda k tomuto kroku najde dost odvahy. Protože si byla více

než zjistá, že Thomas se uchýlí k jakýmkoli prostředkům – včetně použití násilí –, aby se jí v tom pokusil zabránit.

Než stačila něco říci, Thomas se k ní obrátil a oslovil ji: „Můžeš se naprosto spolehnout, že ty peníze pro tebe budu spravovat nanejvýš pečlivě, Bello. Když je uvážlivě investujeme, vynesou ti trochu větší apanáž.“

Což znamená, že si ve skutečnosti zamýšlí většinu těch peněz ponechat, bylo Belle zcela jasné. Najednou se v ní vzbouřila všechna bolest nashromážděná za celé dlouhé roky ponižování a pohrdavého přehlížení a prudce vyskočila. „Raději si budu své dědictví spravovat sama, děkuji, bratranče. Pojedu do Lancashiru prohlédnout si ten dům. Pokud k tomu bude příhodný, nastěhuji se do jedné části a ostatní budu dál pronajímat.“

Následoval kratičký okamžik ticha a poté se k ní Thomas vrhl a z úctyhodné výšky své mohutné postavy se nad ni naklonil. „Nic takového neuděláš! Nedovolím, aby moje neprovdaná příbuzná žila sama jako nějaký ztroskotanec. Kdoví co jsou ti ostatní nájemníci zač! Možná jsou to dokonce muži, a to, že bys tam bydlela s nimi, naprosto odporuje dobrým mravům. To zkrátka nepřichází v úvahu. A kromě toho máš naprosto vyhovující domov tady.“

Bella bezděčně ustoupila o krok zpátky, sebrala v sobě veškerou odvalu a odpověděla: „Já jsem ti za to vděčná, Thomasi, ale vždycky jsem toužila mít vlastní domov, i kdyby to měla být jenom prostá chaloupka.“

Kdyby jejich domácí kočka zničehonic vyskočila na stůl a začala tancovat, Thomas by se nemohl tvářit překvapeněji. Pár okamžiků na Bellu němě zíral a pak se na ni rozkřikl: „Nic takového nepřipustím! Varuji tě, Bello! Jestli teď tenhle dům opustíš a odjedeš do Lancashiru, už nikdy tu nebudeš vítána, ať už tam najdeš cokoli.“

Pan Neven spěšně přešel místnost a postavil se vedle Belly. „Pane Beatone, prosím. Tohle určitě nemyslíte vážně.“

Thomas se na něj vztekle podíval. „Ale myslím! Ze zásady trvám na tom, že v tomto domě platí, co řeknu já. A kromě toho, co asi může

pošetilá stará panna vědět o hospodaření s penězi? Jenom je promrhá a nakonec se stejně vrátí a zůstane mi na krku.“

Thomas praštil sevřenou pěstí do odkládacího stolku, až hrnečky na jeho desce zarachotily. „Okamžitě běž do svého pokoje, Bello! A zůstaň tam, dokud pro tebe nepošlu.“

Právník na něj zíral v naprostém ohromení.

Jeho přítomnost dodala Belle kuráž odpovědět: „Ne. Půjdu si tam jenom zabalit a pak tento dům navždycky opustím.“

Byla na sebe hrdá, že se ovládla a nedopustila, aby se jí zlomil hlas, ale v nitru se chvěla strachem a cítila, že bude potřebovat pomoc, chce-li opravdu z bratrancova domu odejít. „Byla bych vám vděčná, kdybyste na mě mohl počkat, pane Nevene. Potřebovala bych, ehm, se vás vyptat na nějaké podrobnosti.“

Pan Neven nebyl tak vysoký jako Thomas, ale dokonalé sebeovládání mu dodávalo dojem moci, jíž nebylo radno odporovat. Obrátil se k Belle a laskavým tónem ji ujistil: „Pokud si to opravdu přejete, slečno Porterová, samozřejmě odsud můžete kdykoli odejít. V žádném případě nejste v tomto domě vězněm.“ Na Thomase se ani nepodíval a dodal: „Klidně běžte a zabalte si všechny své věci, má drahá. Velice rád na vás počkám a odvezu vás někam, kde budete moci pár dní zůstat, než vyřídíme veškeré finanční podrobnosti a připravíme váš odjezd do Lancashiru.“

I v takové situaci Thomas odmítal uznat prohru a neodpustil si poslední urážku na rozloučenou: „Běž s ní, Muriel. Musíme se ujistit, že si s sebou nevezme nic, na co nemá právo.“

Tentokrát se pobouření nad hrubostí zračící se ve tváři pana Nevena odráželo i ve výrazech ostatních členů rodiny. Stephen dokonce na protest vykročil kupředu, ale pak se zastavil, když právník nahlas a zřetelně oslovil svého postaršího koncipienta.

„Penscombe, jděte, prosím, se slečnou Porterovou a dohlédněte na to, aby nebyla jakkoli zastrašována a k čemukoli nucena, zatímco si bude balit své věci. Pokud se někdo o něco takového pokusí, okamžitě mě zavolejte. A raději, prosím, sepište seznam všech věcí, které

si s sebou vezme, pro případ, že by někdo posléze tvrdil, že v tomto domě něco odcizila.“

Bella chvějícím se hlasem zašeptala: „Děkuji vám, pane Nevene.“

Muriel vstala a beze slova zamířila jako první ke dveřím. Bella a koncipient ji následovali.

Belle se dělalo zle znechucením z toho, jak se k ní Thomas zachoval. Nikdo kromě Stephena a právníka se jí nezastal a jí bylo jasné, že pokud by se cokoli stalo, od zbytku rodiny nemůže očekávat žádnou pomoc ani v budoucnu.

Ale jednat s ní tak neomaleným způsobem! A navíc přede všemi! Bylo s podivem, že se Thomas ani trochu nestydí.

Po takových urážkách Bella nehodlala v bratrancově domě zůstat ani o vteřinu déle, než bylo nezbytně nutné, natož aby potupně ške-mrala, aby jí dovolili se vrátit, kdyby jí nečekané dědictví nepřineslo štěstí. To by se raději vrhla ze skály do moře.

Následující hodina uplynula v horečných přípravách na vytoužený odjezd. Dva sluhové chvatně přinesli z podkroví starý otlučený lodní kufr a další dvě podobně opotřebovaná zavazadla a hodili je na podlahu Bellina pokoje.

„Tohle sis přinesla s sebou a to si taky můžeš zase odnést,“ prohlásila Muriel. „My bychom si do takových ošuntělých zavazadel nikdy nic nezabalili. Nechávali jsme si je jenom pro případ, kdyby nás některý ze sluhů doprovázel na cestách a potřeboval něco na své věci.“

Bella její poznámku nijak nekomentovala, jen si klidně začala vydávat své svršky ze zásuvek a ze skříně.

Koncipient si vytáhl zápisník a začal vyjmenovávat jednotlivé položky a pečlivě je zapisovat do seznamu. „Jen abyste viděla, že nic z toho nepatří vám, madam.“

„Vy si opravdu myslíte, že bychom ji chtěli okrást o takové žalostné nicotnosti, pane Penscombe?“ ohradila se Muriel povýšeně.

„Je mi líto, jestli vás to, co dělám, rozrušuje, paní Beatonová, ale já pouze plním instrukce svého zaměstnavatele. Pan Neven chce jen

předejít tomu, aby vznikl jakýkoli důvod pro tvrzení, že si odsud slečna Porterová odnesla něco, co jí nepatří.“

„Poslat vás, abyste na mě dohlížel, je čirá nestoudnost!“

Pan Penscombe se neobtěžoval skrýt znechucení nad jejím chováním a klidně pokračoval v sepisování seznamu.

Ukázalo se, že v lodním kufru je uloženo nějaké staré šatstvo výrazně páchnoucí po kuličkách proti molům.

Když Bella začala oblečení z kufru vytahovat, Muriel nasupeným tónem prohlásila: „Tohle se sem muselo dostat s tebou, když umřeli tvoji rodiče, tak si to můžeš zase odnést. Takové odrbané staré klumpy by nenosilo ani služebnictvo a takhle dlouhé sukně vyšly z módy už před kdoví kolika lety. Nejspíš jsme zapomněli, že tady jsou, jinak bychom je už dávno nechali roztrhat a nadělat z nich hadry. Jsou dokonce ještě delší než ty nevkusné hazuky, co nosíš ty.“

Ta zbytečná urážka neměla žádné opodstatnění. To Thomas přísně trval na tom, aby si Bella „slušně“ zahalovala celé nohy, jak se patřilo na ženu jejího věku a postavení v domácnosti, přičemž zcela opomíjel skutečnost, že jeho manželka, která byla starší a buclatější než Bella, nosila sukně kratší a daleko modernější.

Bellu uvádělo do nemalých rozpaků, že její vybledlé a obnošené prádlo je takto veřejně vystavováno, ale navenek zachovávala klid a co nejchvatněji vyťahovala své věci ze skříněk a zásuvek a balila je do kufrů, tak jak jí přišly pod ruku, ve snaze dostat se odtamtud co nejrychleji pryč.

Nicméně si dovolila jedno gesto hrdého vzdoru, které jí přineslo nemalé uspokojení – z nočního stolku vzala košík s prádlem všech členů rodiny připraveným na zašívání a se slovy: „Tohle si teď budete muset udělat sami,“ ho strčila do rukou Muriel, která šokovaně vyjekla a honem košík postavila na okenní římsu.

Bella neočekávala, že na své osobní věci bude potřebovat tři zavazadla, ale když do nich naskládala všechny své knihy, skicáky a složky různých písemností, byla všechna plná.

Muriel trvala na tom, že její písemnosti musí zkontrolovat. „Co je tohle proboha za čmáranice? Přece si nebudeš brát s sebou nějaké popsané papíry.“

Zmačkala jeden štůsek papírů do kuličky a hodila ho do odpadkového koše, načež ji koncipient spěšně upozornil: „Myslím, že pan Neven by si nepřál, abyste zničila cokoli, co patří slečně Porterové.“

„Vždyť jsou to jen papíry na vyhození.“

„Nícméně patří slečně Porterové. Mám přivést pana Nevena, abyste se ho na to mohla zeptat?“

„Ne, to nemusíte. Ale buďte si jist, že až se vrátíme do pokoje, řeknu mu, jak impertinentně jste se choval.“ Muriel ustoupila o krok zpátky a zpuštěně si založila ruce na prsou.

Bella přidala své písemnosti k ostatním věcem v kufru. Byly to jen krátké příběhy, které si vymýšlela pro Thomasovy a Murieliny děti. „Nechám si to na památku, sestřenko Muriel. Vždycky jsem měla vaše děti ráda.“

„Aha.“ Dokonce i Muriel se v tu chvíli dokázala na okamžik zatvářit zahanbeně.

Bella se otočila ke koncipientovi a omluvně mu řekla: „Asi bych měla vytáhnout zespodu kufru ten starý kabát a položit ho navrch, aby se ty knížky a papíry nepoškodily.“

„Na, vezmi si tohle. A můžeš si to nechat.“ Muriel zvedla starou cestovní příkrývku, do které se Bella halila, aby jí nebyla zima, když si ve svém pokoji četla – v horním patře domu a v podkroví, kde mělo pokoje služebnictvo, se totiž často nesmělo topit.

Když koncipient pohotově zanesl tuto položku do seznamu, Muriel se ze svého jediného laskavého gesta okamžitě vzpamatovala a znovu ho zpražila nenávisným pohledem.

Bella konečně dobalila své věci a naposledy zkontrolovala skříňky a zásuvky, zatímco se jí Muriel po celou dobu významně dívala přes rameno. Když byla hotová, nesměle řekla: „Sama to všechno dolů neunesu.“

„Někoho pro to pošlu,“ prohlásila Muriel.

„Já tady na ně počkám a přijdu s nimi pak dolů za panem Nevenem,“ řekl Penscombe klidně.

Murielin hlas zněl jako vzteklé zavřeštění. „Chcete tím naznačit, že moji sluhové by jí mohli něco ukrást?“

„To samozřejmě ne, madam, ale musím se řídit instrukcemi svého zaměstnavatele.“

Muriel vydala přidušený zuřivý výkřik a otočila se k Belle. „Pojď zpátky dolů, ty ničemnice nevděčná!“ osopila se na ni a zamířila ke dveřím. Ani tentokrát nečekala na Bellinu odpověď, protože dobře věděla, že ji sestřenka bez protestů uposlechne.

„Hodně štěstí, slečno,“ zašeptal Penscombe Belle.

Ta sotva slyšitelně vydechla: „Děkuji,“ a vyšla z místnosti, aniž se jedinkrát ohlédla. Byl to sice po mnoho let její pokoj, ale často tu usínila s pláčem a představa, že už ho nikdy neuvidí, ji nijak nermoutila. Ve skutečnosti celý ten dům nenáviděla, to však nepředčilo odpor, který cítila vůči Thomasovi a Muriel.

Sešla dolů a zjistila, že v ponurém přijímacím pokoji se stěnami lemovanými policemi plnými knih je už jen její bratranec a právník.

„Tohle je tvoje poslední šance, Bello. Tak co, už jsi přišla k rozumu?“ uhodil na ni Thomas.

Bella hrdě zvedla bradu a odpověděla: „Ano, přišla. A proto odcházím. Měla jsem to udělat už před lety.“

Thomas na ni svá poslední slova téměř vyplivl: „Neopovaž se sem někdy vrátit!“

„Nevrátím.“

Belle blesklo hlavou, že jediné, čeho bude litovat, je, že už nikdy neuvidí děti. Ačkoli, pravda, už to nebyly děti, ale mladí muži a ženy. Když byli malí, přinášeli jí mnoho radosti a potěšení. Kromě chůvy a služky byla v dětském pokoji jediným dospělým, který si s nimi hrál a četl jim – a v každém případě byla jediným člověkem, který je kdy pochoval a mazlil se s nimi.